

АЛМАЗ І ТАЛАНТ

Примарилось, що в мене є талант
І я узявся перший вірш писати,
Щось вийшло, хай графіт – не діамант,
Нічого! Олівець теж добре мати.

Як і алмаз, так з вуглецю й графіт,
А можна ще огранити талантом,
І стане цей блідий та сірий слід
У творчих успіхах твоїм гарантом.

Отак з'явилась на папері в'язь,
Рядками шикувались точні рими,
Все зайве відрізали, як алмаз,
А я писав все швидше та нестримно.

І виявилось, є таки талант,
Можливо, не яскравий і блискучий,
Але він справжній, не якийсь мутант,
На все життя, а не скороминучий.

Як шила не втаїти у мішку,
Його не можна при собі сховати
Запріг – жени, та борозну слідкуй,
Що в Бога взяв, слід людям віддавати.

Сокиру кам'яну бери й теши,

Із ремесла в мистецтво проникають
На помилках учись і не спіши,
Бо до шедеврів інший шлях не знають.

Примарилось, що в мене є талант,
Тепер віршів не можу не писати,
І блисне серед них ще діамант,
Хоч може довго буду ще чекати.

Алмаз шукати навіть перестань,
Його в природі рідкістю вважають,
Не треба мати марних сподівань,
Зате графіту в світі вистачає.

Талант такий же рідкісний завжди,
Як і алмаз, не важко зрахувати,
Але, як у графіті, є сліди
Таланту в праці розсипом каратів.

Дата написання вірша: 2020-11-27